

РЕШЕНИЕ

№ 2142

гр. София, 20.01.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 12
състав**, в публично заседание на 05.11.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Наталия Ангелова

като разгледа дело номер **9384** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Съдебното производство по делото е по реда на чл.268 ДОПК.

Делото е образувано по жалба на ИВКОН СТРОЙ ООД с ЕИК[ЕИК] и седалище в [населено място], чрез адв. И. К. със съдебен адрес в [населено място], срещу Решение № ПИ - 286 / 09.09.2024г., издадено от директора на ТД на НАП - С., с което е оставена без уважение като неоснователна жалбата по административен ред срещу Постановление за налагане на обезпечителни мерки с изх. № 1453-00-1482/22.08.2024г., издадено от главен публичен изпълнител при ТД на НАП С..

В ход по същество жалбата се поддържа чрез процесуална молба от адвоката, иска се от съда да отмени решението.

В писмо от 25.09.2024г. от ответника – директора на Териториална дирекция на НАП – С., се иска от съда да отхвърли жалбата като неоснователна, претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Пред съда изрично чрез юрк. Д. жалбата се оспори и се заявиха същите претенции.

По делото са приети доказателствата по административната преписка.

По допустимостта на жалбата:

Жалбата до съда е с дата 19.09.2024г., а решението на директора е връчено на 12.09.2024г., с оглед на което е подадена в срок, същата е и процесуално допустима като подадена срещу подлежащ на оспорване акт, съгласно чл.268, ал.1 ДОПК, както и от адресат на обжалваното решение, а доколкото се касае за оставена без разглеждане жалба по административен ред, то съдът дължи произнасянето по

жалбата с решение.

По основателността на жалбата съдът приема следното:

С обжалваното решение на основание чл.267, ал.2, т.6 ДОПК, жалбата на дружеството срещу Постановление за налагане на обезпечителни мерки с изх. №1453-00-1482/22.08.2024г., издадено от В. К., на длъжност главен публичен изпълнител в Дирекция "Събиране" при ТД на НАП С., е оставена без разглеждане като недопустима.

За да остави жалбата на дружеството срещу постановлението без разглеждане, ответникът е приел, че фактическият състав по налагането на запор по смисъла на чл.204 ДОПК не е завършен, тъй като разпоредбата предвиждала, че този обезпечителен способ - запор върху налични и постъпващи средства на длъжника в национална или чужда валута се налага чрез описването, изземването и внасянето им по сметката на публичния изпълнител. По време на проверката за връчването на постановлението на проверяваното лице П. в търговски обект Кафе дел Арте не е работил, респективно не били извършени действията, предвидени в чл.204 от ДОПК. Прието е в заключение, че обжалваното постановление не е породило правно действие, тъй като липсвала индивидуализация на запорираното имущество и за дружеството липсвал правен интерес от оспорването на постановлението.

Органът е разгледал и формирал изводи за материалната законосъобразност на постановлението, а изложил само съображения по процесуални въпроси, свързани с постановеното обезпечение - запор върху парични средства на дружеството в каси, находящи се в търговски обект на дружеството Кафе дел Арте с регистрирани три броя фискални устройства.

Органът е приел също, че е издадено запорно съобщение на основание чл.204, ал.1 ДОПК от 22.08.2024г., с което публичният изпълнител е разпоредил на основание чл.232, ал.5 ДОПК постъпващите ежедневно парични средства от предоставените от лицето стоки и услуги в търговския обект, включително и доставките до адреси, да бъдат превеждани на по банковата сметка за принудително събиране на публични вземания на НАП или по запорирана от публичния изпълнител банкова сметка на дружеството. Запорното съобщение било връчено на датата, на която е връчено и постановлението.

Правна преценка на съда:

Оспореното пред съда решение на директора на ТД на НАП-С. е издадено от компетентен орган и в предписаната от закона писмена форма, като съдържа правни и фактически основания за издаването му. Оспореното по делото решение е постановено по подадена в срок жалба срещу постановлението. Същото обаче е постановено при неправилно приложение на закона, тъй като с постановлението е наложена непредвидена в закона обезпечителна мярка, по същество като обезпечение е приложен изпълнителен способ по чл.232, ал.5 ДОПК.

Съгласно чл. 198, ал. 1 ДОПК обезпечението се извършва: 1. с налагане на възбрана върху недвижим имот или кораб; 2. със запор на движими вещи и вземания на длъжника; 3. със запор на сметките на длъжника; 4. със запор на стоките в оборот на длъжника. Съгласно чл.198, ал.2 ДОПК публичният изпълнител може да наложи няколко вида обезпечения на обща сума до размера на вземането, а редът за налагане на запора и възбраната, както и тяхното действие, са предвидени в чл. 200 - 207 от ДОПК.

Според чл. 195, ал. 3, т. 2, предложение второ от ДОПК, обезпечението се извършва с постановление на публичния изпълнител, когато не е наложено обезпечение или наложеното обезпечение не е достатъчно, след получаване на изпълнителното основание. Според чл. 200 от ДОПК налагането на обезпечение се извършва от публичния изпълнител с постановление за обезпечение, от което и следва, че постановлението на публичния изпълнител е актът, с който се извършва процесуалното действие по налагане на обезпечителна мярка, посочена в него, като задължително изискване за съдържанието на постановлението, законодателят е предвидил да бъде посочен вида на съответната обезпечителна мярка и на имуществото, върху което тази мярка се налага - чл. 196, ал. 1, т. 6 от ДОПК. Следователно, законодателят изисква с постановлението да се налага конкретна и предвидена в закона обезпечителна мярка - от изброените изчерпателно и изрично в чл. 198, ал. 1 от ДОПК. Законодателят е предвидил както процесуалните правила за налагането на обезпечителните мерки по последната разпоредба, така и правните им последици - в разпоредбите на чл. 200 - 207 от ДОПК, които систематично се намират в Раздел II от Глава 24 на ДОПК, "Обезпечителни мерки". Друг вид обезпечения, за които да важат различни процесуални правила за налагането им и различни процесуални последици, са недопустими. Защитата срещу действията на длъжника, които целят да осуетят обезпечаването на дълга и принудителното му събиране, не може да се осъществява чрез незаконосъобразни и непредвидени в закона обезпечителни мерки или изпълнителни способности

По същество с процесното постановление е наложена обезпечителна мярка заповор на движими вещи - каквито са парите в оборот, които представляват и законни платежни средства, т.е. относимо е предвиденото за обезпечителната мярка по чл. 198, ал. 1, т. 2 от ДОПК и чл. 204 от ДОПК относно налагането на мярката и правните последици.

В чл. 204 ДОПК изрично е предвидено, че налагането на заповор по чл. 215, ал. 2 ДОПК върху парични средства на длъжника в национална или чужда валута се извършва чрез описването, изземването и внасянето ѝ по сметката на публичния изпълнител, т.е. постановлението следва да съдържа описанието на паричните средства, изземването на описаните вече парични средства, както и разпореждането за внасянето им по сметката на публичния изпълнител. Именно тези процесуални действия съставляват както същността на мярката, така и правните последици от прилагането ѝ.

Неправилно в оспореното решение директорът се позовава на разпоредбата на чл. 232, ал. 5 от ДОПК, тъй като тази разпоредба представлява прилагане на принудителни действия по изпълнението, а не прилагане на обезпечителна мярка. Касае се за различни производства и различни процесуални актове, различни процесуални последици.

Така при налагането на обезпечителната мярка по чл. 204 от ДОПК не се изпраща заповорно съобщение, както в случая неправилно е процедирали публичния изпълнител и прието за правилно в решението на ответника. Със заповорното съобщение се уведомява третото задължено лице, че вземането на кредитора му вече служи за обезпечение на публичния дълг и след получаването му третото лице е задължено да не изпълнява на длъжника под страх от прогласяването на недействителността на това изпълнение по отношение на публичния вискател и на пораждането на солидарната му отговорност за обезпеченото вземане - аргумент от разпоредбите на чл. 202 и чл. 206 от ДОПК. При налагането на заповора по чл. 204 от ДОПК не се изпраща заповорно

съобщение, тъй като не се запорира вземане на длъжника от трето лице, а налични парични /платежни/ средства на длъжника, за които законът презюмира, че са негова собственост поради факта на държането им.

След като постановлението не съдържа описание на обезпечителните действия, които нормата на чл. 204 от ДОПК предвижда - изземване на налични парични средства и не удостоверява прилагането на предвидената в тази норма обезпечителна мярка, то неправилно е приетото, че не е завършен фактическия състав по издаването му, обратното, постановлението е незаконосъобразно, тъй като не съответства на чл.204 ДОПК.

Следва да се посочи, че с оспореното решение директорът на ТД на НАП – С. е разгледал и обсъдил законосъобразността на постановлението, като е приел, че с него е наложена допустима мярка и спазването на закона при издаването му, като е установил и обсъдил всички релевантни факти. Неправилно е приел липсата на правен интерес от жалбата срещу постановлението, доколкото без съмнение същото засяга правната сфера на длъжника неблагоприятно - дружеството е лишено от всички постъпления в търговския му обект. Фактически се е произнесъл по съществуващото на оспорването, но при неправилно приложение на закона.

Като е оставил без разглеждане жалбата, но същевременно е формирал извод за законосъобразност на постановлението, директорът е постановил на още едно основание неправилен административен акт - освен по приложението на материалния закон и като процесуален резултат, който следва да бъде отменен.

На основание, че след като отмени оспорения акт, съдът решава въпроса по същество, и извода, че ответникът е издал незаконосъобразно решение, което следва да се отмени на двете посочени основания, то съдът следва да постанови и отмяна на постановлението – на основание чл.197, ал.4 ДОПК.

Жалбата е основателна и следва да се уважи.

При този изход на спора на жалбоподателя се следват разноски, които за него представляват внесена държавна такса от 50 лв., няма данни нито за договорено, нито за платено възнаграждение на адвоката по пълномощното, друг документ за платени разноски освен за д.т.няма по делото.

Водим от горното и на основание чл. 197, ал. 4 от ДОПК, съдът:

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение № ПИ - 286 / 09.09.2024г., издадено от директора на ТД на НАП - С., с което е оставена без разглеждане като недопустима жалбата по административен ред на ИВКОН СТРОЙ ООД, с ЕИК[ЕИК] и седалище в [населено място], срещу Постановление за налагане на обезпечителни мерки с изх. № 1453-00-1482/22.08.2024г., издадено от главен публичен изпълнител при ТД на НАП С., като вместо него **ПОСТАНОВЯВА:**

ОТМЕНЯ Постановление за налагане на обезпечителни мерки с изх. № 1453-00-1482/22.08.2024г., издадено от главен публичен изпълнител при ТД на НАП С. по изпълнително дело №221264274/2022г. за събиране на публични вземания с длъжник ИВКОН СТРОЙ ООД с ЕИК[ЕИК] и седалище в [населено място],.

ОСЪЖДА НАЦИОНАЛНА АГЕНЦИЯ ЗА ПРИХОДИТЕ чрез директора на ТД на НАП - С., да заплати на ИВКОН СТРОЙ ООД с ЕИК[ЕИК] и седалище в [населено място], сумата в размер на 50 (петдесет) лева за разноски по делото.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване на основание чл. 197, ал. 4 от ДОПК.

Съдия: